

Zeven Poorten

Toen Atabi wakker werd, was de plek naast haar al leeg. Of was hij nog steeds leeg?

Ergernis en gekwetstheid borrelden omhoog. Even balde Atabi haar vuisten. Daarna dwong ze de emoties terug naar de duistere hoekjes van haar geest.

Dit is zijn manier. Het is goed, herinnerde ze zichzelf.

Ze klom uit bed en begon methodisch aan haar ochtendrituelen. Ze kleepte zich, waste haar gezicht en nam vervolgens plaats achter haar spiegel van gepolijst brons. Enkele tellen lang keek ze haar spiegelbeeld aan, probeerde de starende ogen te herkennen. Toen dit niet lukte, vlocht ze haar haren in.

Een vleugje angst knaagde aan de randen van haar bewustzijn. Was ze wel klaar voor straks? Had ze meer moeten voorbereiden? Was het te snel?

Atabi pareerde al deze vragen met hetzelfde antwoord: *Het is de zoveelste klas leerlingen. Niets wat je niet al eerder hebt overwonnen.*

Ze was een priesteres van Aista-Innah, de godin die de wereld naar haar eigen wil gevormd had. Net als haar godin, zou Atabi zich deze dag eigen maken. Niets zou haar daarin stoppen.

Halverwege de ochtend stond Atabi tussen haar leerlingen zoals ze dat altijd deed. Als de kring van jonge mannen en vrouwen daar iets van vond, lieten ze dat niet zien. Sterker nog, ze luisterden aandachtiger dan anders.

Dit was Atabi's domein. Hier was haar wil wet. Het voelde goed.

“Litta, jij zou vandaag een vertelling voordragen, als ik me niet vergis.” Atabi ging zitten op haar zetel en gebaarde naar het midden van de kring. “Neem ons mee.”

Timide stond Litta op. Ze deed een paar stappen, maar bleef toen staan. Met heldere ogen keek ze Atabi aan. “Ik weet niet of de vertelling die ik koos wel geschikt is, priesteres.” Aarzelend plukte ze aan een van haar baardvlechtjes. “Zou ik uitstel mogen? Om iets anders voor te bereiden?”

De vraag verbaasde Atabi. Litta was een van haar meest toegewijde studenten. Vaak had ze haar taken al klaar voordat Atabi ze zelfs had toegedeeld. Was ze onzeker?

Streng schudde Atabi haar hoofd. “Het goed overbrengen van elk soort verhaal is onderdeel van je toekomstige verantwoordelijkheden. We hebben niet altijd de gelegenheid

alles tot in de details voor te bereiden.” Atabi gebaarde dwingend. “Ga door, Litta. Er mankeert vast niets aan je vertelling.”

De jongere vrouw leek een stukje bleker te worden, maar gaf geen weerwoord. Gehoorzaam bewoog ze naar het midden van de kring en begon te vertellen.

“In het begin werkten de goden samen. Zo maakten zij aarde en lucht, maar niets leefde daar. Het was Aistah-Innah, de Moeder van Vereenzelviging, die zich de wereld eigen maakte. Zij weefde voor zichzelf een gewaad vol kleurenpracht en verspreidde deze kleuren over de aarde. Zo werd het leven geboren en iedereen verheugde zich.

Tijd verstreek. Aistah-Innah zag het leven groeien en liet de schoonheid daarvan weerspiegelen in haar mantel. Zij had alles gemaakt zodat het kon gedijen. Dit was haar droom.

Echter, op een dag bemerkte ze hoe elk leven vroeg of laat ondergronds verdween. Zelfs haar heilige wateren daalden af in die duisternis, waar Aistah-Innah ze niet langer kon zien. Dit verontrustte haar.”

Aistah-Innah daalt af naar de Onderwereld, herkende Atabi de vertelling. Klassiek maar lastig.

Meteen begreep ze Litta's zenuwen. En deelde ze.

“Steeds meer leven zag ze gaandeweg in de donkerte wegvallen. Ze hoorde geruchten over een godheid die in de aarde heerste, in een wereld onder die van haar. Een godheid die haar leven nam en er niets voor teruggaf. En ze zag hoe de donkerte van de Onderwereld steeds vaker opdook in haar wereld vol kleur. Dit beangstigde haar.

Aistah-Innah wenste haar wereld te redden. Ze besloot de godheid van de Onderwereld uit te dagen en zo haar creaties te verlossen. Gekleed in haar kleurrijke mantels reisde ze naar de poorten van de Onderwereld om zich de duisternis eigen te maken.”

Een onrustige fluistering verspreidde zich onder de leerlingen en Litta staakte haar verhaal. Ze keek Atabi vragend aan.

“Als je niet kunt luisteren, heb je ook niets te zeggen.” Terwijl de groep stilviel, ontspande Atabi haar samengeknepen vuisten. “Litta, als je gelooft in wat je vertelt, luisteren anderen vanzelf.”

De jonge vrouw knikte gedwee.

“In de Onderwereld heerste de godin Skighalene, op haar troon van schaduw en grauwig gesteente. Toen Aistah-Innah voor haar poorten stond en toegang eiste, was Skighalene verbolgen. De duisternis was haar domein. Niemand trad hier binnen zonder haar toestemming. Daarom ontbood ze haar poortwachters bij zich en zei: ‘Aistah-Innah heeft in de Onderwereld geen gezag. Als zij mij wil spreken, zal ze iets van zichzelf moeten geven. Zo doet elk leven dat. Zo zal zij het ook doen.

Aistah-Innah zal door zeven poorten moeten reizen om bij het hart van mijn Onderwereld te komen. Bij elk van deze poorten zal ze een strook van haar gewaad offeren. Pas dan zal ik haar spreken.’

Daarna keerden Skighalenes dienaren terug naar hun poorten. De wachter van de eerste poort deelde met Aistah-Innah wat zij moest doen om binnen te treden.

Aistah-Innah was geschokt. Zij was de Moeder van Vereenzelviging, die al het leven had blootgelegd. Wat Skighalene van haar vroeg was vernederend. Dat niet alleen, haar kleurrijke gewaad was Aistah-Innah’s meest waardevolle bezit, een creatie vol liefde en leven. Hoe durfde de godin van de Onderwereld dit van haar te eisen?”

Litta’s eerdere terughoudendheid was verdwenen, de jonge vrouw volledig in haar eigen verhaal verloren. De andere leerlingen luisterden ademloos.

Atabi slikte. Voorzichtig kneep ze haar handen samen.

“Maar Aistah-Innah was nog steeds vastbesloten. Ze was hier gekomen om haar leven vol kleur te redden van Skighalenes duisternis. Ze had haar gewaad zelf gegeven. Dat kon ze opnieuw doen als ze haar wereld had gered.

Zo kwam het dat Aistah-Innah een strook stof van haar kledij scheurde en bij de eerste poort achterliet. En de pijn trof haar diep in haar hart. De wereld werd kouder en grauwer. En haar lichaam was zwaarder dan voorheen.

Even aarzelde Aistah-Innah. Moest ze haar pad vervolgen? Zes poorten trotseren en zichzelf zo pijnigen? Iets wat ze zo liefhad opofferen?

Toen zette de godin haar twijfels opzij. Strijdlustig daalde zij af in de duisternis, op weg naar de tweede poort.”

Terwijl ze luisterde, probeerde Atabi kritisch te blijven op hoe Litta het verhaal bracht. De dictie van de jonge vrouw was niet altijd even scherp. Daarnaast keek ze haar toehoorders weinig aan. Toch werd ook Atabi steeds meer meegesleept in de vertelling.

Bij elke poort waar Aistah-Innah aanklopte, beeldde Litta de emoties van de godin levensecht uit. Ze probeerde een poortwachter te overtuigen om haar zonder offer door te laten, hen om te kopen met beloftes van macht, geluk en licht. Een andere wachter vervloekte ze, dreigend met eeuwige martelingen. Een keer deed ze zich sterker voor dan ze was, alsof de beproeving van Skighalene haar niets deed. Alsof het vragen van een offer geen doel had.

Maar de poortwachters waren onvermurwbaar. Elke keer liepen de pogingen van Aistah-Innah op hetzelfde uit. Elke keer scheurde ze een strook van haar kleurengewaad en voelde de pijn, alsof ze haar eigen lichaam openreet. Steeds werd de afdaling in de Onderwereld zwaarder en donkerder. Maar Aistah-Innah gaf niet op, haar nobele doel voortdurend voor ogen.

Gespannen wachtte Atabi de ontknoping van het verhaal af, terwijl Litta zich theatraal op haar knieën liet zakken.

“Voor de zevende en laatste poort, stortte Aistah-Innah snikkend neer, het gewicht van de duisternis zwaar op haar naakte schouders. Van haar voorheen prachtige gewaad, was nog slechts één dunne strook over. Een enkele flard van licht en kleur die haar warm hield.

Aistah-Innah keek op naar poort en wachter, die genadeloos boven haar uittorenden. Nog één offer en ze zou het hart van de Onderwereld bereiken. Daar zou ze Skighalene uitdagen en de duisternis overwinnen.

Met haar snel wegebbende krachten kroop Aistah-Innah naar de drempel van de zevende poort en bracht haar zevende offer. Maar dit keer voelde ze geen hartverscheurende pijn. In plaats daarvan vulde een onmetelijke leegte haar wezen. De wereld verdween. En terwijl ze een wankel stap zette, begreep Aistah-Innah dat ze had gefaald. De duisternis had haar toegeëigend, in plaats van andersom.

Zo zat ze in de Onderwereld, naakt en verloren. Stil en...”

Atabi kon het niet meer aan. Met wazig zicht stond ze op en haastte zich haar domein uit. De onrust van haar geschokte leerlingen negeerde ze.

Haast blindelings baande ze zich een weg door gangen en zalen. De tranen die ze probeerde te verbijten, vochten zich succesvol een weg naar buiten. Atabi klemde haar kaken op elkaar in een laatste poging tot verzet.

Bekende schimmen riepen haar na, maar Atabi minderde geen vaart. Ze daalde een brede trap af naar het gebouw dat ze had geprobeerd te negeren. Een grauw bouwwerk dat al haar angsten bespote.

Het was donker binnen, afgezien van een handvol kaarsen. Atabi kende de weg niet, maar gooide lukraak deuren open, te wanhopig om nu nog om te draaien. Uiteindelijk vond ze haar weg naar een ruimte met grillige rotswanden. Een natuurlijke grot vol met druipsteen en gekleurde kristallen. Een lantaarn op een rotsblok was de enige bron van licht.

Atabi's man zat geknield op een kussen, nauwelijks zichtbaar in de duisternis. Bij haar binnenkomst draaide hij zich om.

Toen Atabi hem zag, stortten al haar verdedigingswerken in. Pijn overspoelde haar. "Het is niet eerlijk!" riep ze. "Waarom mag Skighalene ons alles afnemen dat mooi is? Waarom moeten we daar dankbaar voor zijn?"

Haar vragen echoden door de grot en keerden onbeantwoord terug. Urda keek haar zwijgend aan. Op zijn gezicht verscheen een meewarige uitdrukking. Atabi wilde hem slaan.

"Waarom ga je hierheen? Elke dag?" Ze gebaarde om zich heen, naar de donkere en vochtige ruimte. "Hier is geen troost! Zij heeft alleen duisternis..."

Urda schudde zachtjes zijn hoofd. "De duisternis is haar troost, liefste. Het is waar we zonder oordeel onze pijn kunnen voelen."

Gefrustreerd slaakte Atabi een kreet en zocht om zich heen naar iets om kapot te gooien. Toen ze niets vond, wendde ze zich weer tot haar man. "Zonder haar zou de pijn er niet zijn! Zij beval dat Aistah-Innah alleen naakt in de Onderwereld mocht verschijnen. Zij neemt leven en kleur, alles wat we liefhebben. Alles! Totdat we gebroken door het stof gaan voor haar."

Ze zag het opeens voor zich. Het beeld van Aistah-Innah, eenzaam in de duisternis. Rouwend om wat ze had verloren, wat haar was afgepakt.

Urda was inmiddels opgestaan, zijn handen sussend voor zich. "Maar dat is niet waar het verhaal eindigt, liefste." Hij nam Atabi's handen in de zijne. "Terwijl Aistah-Innah daar ligt, vindt Skighalene haar. Ze helpt de Moeder overeind, omhelst haar. Geeft haar een mantel van duisternis en glimmende kristallen en leidt haar terug naar het licht."

Atabi wilde bezwaar maken. Vloeken en schreeuwen. Maar toen Urda haar aanraakte, kon ze alleen maar snikkend in zijn armen vallen.

Urda streelde haar hoofd. “Leven is geluk, maar ook pijn,” fluisterde hij. “Om te leven... het betekent alles te omarmen wat je voelt. Elke vreugde, elk verdriet. Alleen zo kom je verder. Dat is wat Skighalene ons leert.”

Atabi liet de kalme woorden van haar man over zich heen stromen. Ze klampte zich vast aan zijn kleren, terwijl ze tussen haar tranen door naar adem hapte. Een lawine aan gedachten donderde door haar hoofd. Uiteindelijk vond ze genoeg lucht om iets te zeggen.

“Ik mis hem zo...”

Het beeld van een gebroken Aistah-Innah verdween en maakte plaats voor een jongeman in de kracht van zijn leven. Een trotse grijns terwijl hij zijn wapenuitrusting liet zien.

De laatste keer dat Atabi haar zoon levend zag.

Ze hilde stille tranen nu, te uitgeput voor iets anders.

Urda bleef haar strelen. Hij slikte een paar keer. Toen zei hij: “Ik mis hem ook.”

Meer viel er niet te zeggen.

Zwijgend gaf Atabi zich over. Ze sloot haar ogen. Haar verdriet mengde zich met dat van haar man. Hun pijn vloeide over in de schaduwen.

En de duisternis omhelsde hen.